

УДК 355.40: 356.35

Сніцаренко П. М., д.т.н., с.н.с.;

Саричев Ю. О., к.т.н., с.н.с.;

Ткаченко В. А., к.військ.н.

Центр воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського, Київ

Загальнотеоретичні передумови необхідності удосконалення чинного законодавства України з питань інформаційної безпеки держави

Резюме. Обґрунтовано загальнотеоретичні передумови необхідності удосконалення чинного законодавства України з питань інформаційної безпеки держави.

Ключові слова: інформаційна безпека держави; законодавство України з питань інформаційної безпеки держави; теоретичні основи; термінологія.

Постановка проблеми. Статтею 17 Конституції України визначено, що забезпечення інформаційної безпеки України є найважливішою функцією держави, справою всього Українського народу. Незважаючи на цю конституційну норму та потребу невідкладного втілення її в життя, в законодавчому полі України відсутній рамковий закон про інформаційну безпеку держави, а законодавство визначило сутність інформаційної безпеки в Законі України “Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007 – 2015 роки” [1], ніяк не рамкового відносно всеохоплюючого феномена інформаційної безпеки держави, що загалом відволікає увагу від потреби розуміння цього важливого поняття. Між тим, у законодавчих актах України, які стосуються інформаційної сфери та набрали чинності після цього закону, інше тлумачення інформаційної безпеки або його заперечення чи уточнення відсутні. Тому будь-яка діяльність, що спрямована на забезпечення інформаційної безпеки України, має ґрунтуватися на положеннях цього закону.

Виходячи із сутності поняття “інформаційна безпека”, яке визначене зазначеним вище законом України, забезпечення інформаційної безпеки України, а отже, виконання вимоги статті 17 Конституції України, полягає у *реалізації запобіжних заходів проти нанесення шкоди* через:

- неповноту, невчасність та невірогідність інформації, що використовується;
- негативний інформаційний вплив;
- негативних наслідків застосування інформаційних технологій;

несанкціоноване розповсюдження, використання і порушення цілісності, конфіденційності та доступності інформації.

Це означає, що як теоретичні напрацювання, так і практичні заходи щодо забезпечення інформаційної безпеки України з позицій системного підходу повинні реалізовуватися в межах, які окреслюються сутністю наведених чинників. При цьому створення та освоєння теоретичної бази має бути первинним процесом відносно практики. Але, незважаючи на велику кількість сучасних публікацій вітчизняних фахівців на інформаційну тему, такого системного підходу, який би виходив із наведених норм законодавства, зокрема, щодо забезпечення інформаційної безпеки України, в існуючих теоретичних напрацюваннях поки-що немає. Тому, до сьогодні залишається нерозв’язаною задача розроблення теоретичних основ забезпечення інформаційної безпеки України, де *головною перешкодою слід вважати нерозвиненість, недосконалість і непоследовність термінологічної бази.* Це гальмує загальний процес створення повноцінної теорії цієї предметної області та не дає змоги в сучасних динамічних умовах протікання інформаційних процесів найбільш раціонально втілювати в життя практичні заходи. Зазначене спричиняє актуальну науково-практичну проблему, яка потребує пошуку шляхів її розв’язання, у тому числі, у першу чергу, через удосконалення чинного законодавства України, зокрема, базових термінологічних положень.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Протягом останніх двох десятиліть, зокрема у фаховому середовищі України, маємо значну кількість публікацій стосовно розвитку теми

інформаційної безпеки. Особливо доцільними слід вважати роботи у контексті актуалізації проблеми розроблення Кодексу інформаційного законодавства України, варіанти якого пропонувалися аналітиками (В. С. Цимбалюк, В. А. Ліпкан, Г. М. Красноступ). У цих варіантах запровадженню єдиної термінології приділено чимало уваги, а невід'ємним у Кодексі вважається блок понятійно-категорійного апарату, в якому авторами пропонується своє бачення терміносистеми як аксіоматичної бази відповідних теоретичних напрацювань. Серед робіт, що були безпосередньо спрямовані на розроблення термінології у галузі інформаційної безпеки України, можна відмітити статтю В. М. Бегми, В. П. Малінка, К. В. Рубеля [2], де викладено концептуальні підходи до формування основних понять, статтю А. І. Марущака [3], у якій обґрунтовуються базові категорії як об'єктів управління у сфері інформаційної безпеки України, а також спеціалізовані словникові джерела, що опубліковані в останні роки [4-6], у яких подається як задіяне з різних джерел, так і оригінальне тлумачення досить широкого спектру термінів, уживаних у контексті інформаційної безпеки. Значне місце тема термінології, зокрема щодо інформаційної безпеки у воєнній сфері, посідає і у деяких публікаціях за участю авторів [7, 8]. Крім цього, в Україні прийнято низку належних до сфери інформаційної безпеки загальнодержавних термінологічних стандартів та нормативних документів, наприклад [9], які є актами прямої дії за певними напрямками інформаційної діяльності.

Незважаючи на значні термінологічні напрацювання в інформаційній сфері, на сьогодні продовжує існувати неоднозначність у формулюванні сутності тих самих термінів, про що, зокрема, свідчить найбільш пізній авторизований словник [6], у якому досить часто зустрічається множинне тлумачення окремих термінів. Цей стан є ознакою недосконалості напрацьованої термінологічної бази інформаційної сфери, наслідком чого практична діяльність дезорієнтується, що призводить до довільного розуміння та використання термінів, їх ситуативної модифікації, ігнорування у випадках, коли таке недоцільне. Особливо негативні наслідки таке ставлення матиме у випадку формування чи розвитку теорії і практики за напрямками державної інформаційної політики, яка концентровано визначається нормами національного законодавства.

Виходячи із зазначеного, **метою статті** є розгляд суперечностей чинного інформаційного законодавства України, як причини

загальнотеоретичних передумов, необхідності його удосконалення з питань інформаційної безпеки держави.

Виклад основного матеріалу. Для більш ґрунтовного висвітлення ситуації, що склалася в інформаційній сфері України, розглянемо характерні особливості існуючої законодавчої та нормативно-правової бази, зокрема з питань термінології, що є істотним і для теорії, і для практики забезпечення інформаційної безпеки держави.

Розгляд розпочнемо на прикладі фундаментального поняття “інформація” як єдиного для біологічної, технічної та соціальної сфер [10], яке власне є кореневим в проблематиці інформаційної безпеки в її широкому розумінні. Це поняття зустрічається принаймні у трьох нині чинних загальнодержавних документах прямої дії: Законах України “Про інформацію” [11], “Про телекомунікації” [12], а також державному стандарті України ДСТУ 2226-93 “Автоматизовані системи. Терміни та визначення” [13]. Наведемо їх відповідні редакції:

інформація – будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [11];

інформація – відомості, подані у вигляді сигналів, знаків, звуків, рухомих або нерухомих зображень чи в інший спосіб [12];

інформація – відомості про об'єкти, процеси та явища [13].

Як бачимо, усі визначення терміна “інформація” є різними, що, зокрема, є свідченням термінологічного нігілізму, характерного на сьогодні для усієї інформаційної сфери в Україні. Але зауважимо, що зазначені визначення об'єднує поняття “відомостей”. Тому для розуміння “якості” цих визначень розглянемо сутність поняття “відомості”, скориставшись фаховими словниковими джерелами. Так, у [14] наведено: “дані – відомості, факти, показники, що виражені як в числовій, так і у будь-якій іншій **формі**”; а в [10] визначається: “дані – факти та *idei*”, що представлені у **формалізованому** виді, який дає змогу передавати або обробляти їх за допомогою певного процесу (відповідних технічних засобів)”. Із цих визначень є очевидним, що “дані” – це формалізовані “відомості-факти”. Отже, “відомості” – це ще далеко не “інформація”, а лише основа для “даних”, причому якщо “відомості” певним чином ще не формалізовані, тобто їх ранг навіть нижчий, ніж у “даних”.

З іншого боку, власне “дані” – це також ще не “інформація”, оскільки “дані” стануть

“інформацією” лише за певних умов, про що йдеться у [14]. Там зазначається, щоб стати інформацією, дані мають:

а) вірно зображувати об’єкти опису, щоб не породжувати дезінформацію;

б) бути необхідними споживачу для задоволення його інформаційної потреби;

в) бути отриманими своєчасно відповідно до інформаційної потреби, щоб не стати інформаційним шумом;

г) бути поданими у формі, яка зручна для сприйняття споживачем.

Порушення будь-якої із цих умов призводить до неможливості вважати інформацією дані довільного змісту, які отримуються споживачем. При цьому зауважимо, що дотримання наведених умов потребує оцінювання та осмислення даних споживачем з моменту їх надходження, щоб це вважати чи не вважати інформацією або синтезувати на основі отриманих даних власну “редакцію” інформації. Таким чином, “дані” – це також не “інформація”, а лише її передвісник.

З наведеного можна дійти висновку, що у визначеннях терміна “інформація”, які містяться у Законах України [11, 12], а також Державному стандарті [13] та чинному Законі України “Про електронні документи та електронний документообіг” [15], відсутні ознаки, характерні для інформації. Отже, усі ці визначення терміна “інформація” є некоректними та потребують істотного уточнення єдиного формулювання.

Відповідно до наведеного, також потребують внесення до законодавчого поля та чіткого законодавчого визначення і поняття-передвісники інформації, тобто “відомості” та “дані”.

Вагомою причиною стану неналежного визначення у законодавстві України поняття “інформація”, як базової категорії для усієї інформаційної сфери, слід вважати вільне ставлення як теоретиків, так і практиків до цього поняття, визначень якого зустрічається кілька десятків у фаховій літературі (її достатньо в широкому обігу, а тому посилання на неї не наводиться), що спричинене певними теоретичними і світоглядними позиціями авторів. Цей стан відкриває широкі можливості для маніпуляцій, в тому числі у законодавстві України. Про це свідчать наведені вище формулювання поняття “інформація”, а також і те, що у попередньому Законі України “Про інформацію” цей термін визначався по іншому (формально: хіба сутність інформації змінилася, щоб в оновленому законі змінювати попередню редакцію?).

Практичними наслідками такого термінологічного нігілізму є те, що за різними напрямками забезпечення інформаційної безпеки України розуміння сутності інформації, як правило, неоднакове. Це призвело до труднощів системного характеру, пов’язаних із неузгодженістю на загальнодержавному рівні позицій різних зацікавлених сторін, що не дало змоги вибудувати в Україні єдину та чітку державну інформаційну політику і механізми її реалізації, зокрема з питань забезпечення інформаційної безпеки. Більше того, у чинному законодавстві України з питань регулювання інформаційної сфери відсутні визначення окремих важливих інформаційних понять, а ті, що присутні, часто-густо є недосконалими та потребують уточнення. Це, зокрема, стосується багатьох взаємопов’язаних понять інформаційної сфери: “державна інформаційна політика”, “інформаційний ресурс”, “інформаційна безпека”, “загроза інформаційній безпеці”, “кібернетична безпека”, “кіберзагроза”, “кіберпростір”, “кіберудар”, “стратегічні комунікації” тощо.

Через суперечливі норми у чинних законах України, щодо базових понять в інформаційній сфері, наступні нормативно-правові акти, що регулюють питання, зокрема інформаційної безпеки держави, розроблялися, скоріш за все, виходячи із суб’єктивного розуміння як сутності інформації, державної інформаційної політики, так і власне інформаційної безпеки або шляхом не зовсім вдалого калькування зарубіжного досвіду. З причини зазначеного в Україні маємо, зокрема, новітню практику адміністративного (формального) розмежування інформаційної та кібернетичної сфер у нормативно-правовій базі України. *Головною, рушійною ідеєю* для такої практики, починаючи з 2015 року, стали положення чинної Стратегії національної безпеки України [16], у якій акцентовано (*окремо*) на визначенні *загрози інформаційній безпеці та загрози кібербезпеці і безпеці інформаційних ресурсів* (на той час не визначені законодавством поняття!), а також відповідні пріоритети щодо їх забезпечення.

При цьому, Стратегією не уточнено поняття інформаційної безпеки України, а також не показано взаємовідношення інформаційної безпеки та кібербезпеки (кібернетичної безпеки) України. А інші чинники, що можуть нанести шкоду відповідно до законодавчого визначення поняття інформаційної безпеки (*неповнота, невчасність та невірогідність інформації, що використовується, а також несанкціоноване розповсюдження і використання інформації*), і тому бути загрозою,

серед стратегічних загроз для інформаційної безпеки України з невідомих причин у Стратегії національної безпеки України відсутні, хоч вони реально існують.

Таким чином, недотримання принципу системності та послідовності у забезпеченні термінологічної стабільності в інформаційному законодавстві України призвело до адміністративного (штучного) роз'єднання інформаційного простору та кібернетичного простору і, як наслідок, інформаційної безпеки та кібернетичної безпеки, що функціонально (фізично) реалізувати неможливо, а для практики є недопустимою методологічною помилкою. Тому поділ Стратегією національної безпеки України на окремі галузі безпеки – *інформаційну* та *кібернетичну* слід вважати не виправданим викривленням дійсності щодо усієї інформаційної сфери держави.

Наслідком зазначеної методологічної помилки стало введення в чинне інформаційне законодавство таких суперечливих актів: Стратегії кібербезпеки України [17], Доктрини інформаційної безпеки України [18], а також Закону України “Про основні засади забезпечення кібербезпеки України” [19]. Суперечливість названих актів полягає, по-перше, у відсутності їх підпорядкованості єдиній державній інформаційній політиці, яка в Україні, як зазначено вище, ще не визначена на законодавчому рівні, а отже не сформована, а по-друге, у слабкості термінологічної бази, як теоретичної основи сутності нормативних положень, викладених у цих документах. Особливо негативне враження викликає термінологічна база Закону України “Про основні засади забезпечення кібербезпеки України”, яку слід визнати принципово недосконалою, що перешкоджає розглядати адекватно для практики значну кількість його положень. Це вимагає внесення, встановленим порядком, необхідних змін у термінологічну та, у відповідній інтерпретації, в змістовну частину цього закону – одного з найважливіших серед законодавчих актів щодо забезпечення інформаційної безпеки України.

Зважаючи на обставини, що склалися в останні роки у сфері оборони України, де значне місце посідає інформаційна складова у протистоянні з агресором, значна увага інформаційній темі відводиться у таких воєнно-політичних документах, як оновлена Воєнна доктрина України [20] та Стратегічний оборонний бюлетень України [21]. Але, з незрозумілих причин, у цих нормативно-правових актах *ніяк не*

акцентується проблема забезпечення інформаційної безпеки держави у воєнній сфері, хоч є очевидним, що окремі напрями цієї проблеми передбачаються до вирішення. У обох документах немає посилання, отже і акцентованого наголосу, для широкого розуміння, що ці напрями визначають окремі складові забезпечення інформаційної безпеки, які, між тим зауважимо, не покривають всю її площину. Ця особливість виявляє неузгодженість цих базових нормативно-правових документів, зокрема в частині інформаційної безпеки держави у воєнній сфері, через ігнорування визначеної законодавством термінологічної сутності інформаційної безпеки та, відповідно, порушення принципу системності з цього питання.

Розглядаючи термінологічну складову зазначених актів, зазначимо, що у глосарії до Стратегічного оборонного бюлетеня України взагалі відсутні будь-які терміни щодо інформаційної сфери, що знижує якість цього важливого документа. А у Воєнній доктрині України вперше на загальнодержавному рівні у теоретичне та нормативно-правове поле України введено комплексне поняття “стратегічні комунікації” (продубльоване у Доктрині інформаційної безпеки України), яке слід вважати невід’ємним елементом теорії і практики забезпечення інформаційної безпеки держави, але воно надто узагальнене та “заінтегроване” і тому потребує уточнення, у тому числі окремо щодо воєнної сфери, з відповідними наслідками щодо практичних завдань та заходів.

Подібні особливості та порівняння можливо продовжити, оскільки зневажливе ставлення до термінології у зазначених документах, а також документах, що їх розвивають, зустрічається досить часто. При цьому, заради справедливості, слід зауважити, що низка термінологічних положень цих документів є самодостатніми і вони можуть бути офіційно стандартизовані та впроваджені в теорію і практику забезпечення інформаційної безпеки України.

Отже, висвітлення термінологічних особливостей та суперечностей чинної нормативно-правової бази України, суттєвої для забезпечення інформаційної безпеки держави, засвідчує термінологічну непорядкованість у різних офіційних документах, невідповідність законодавчому визначенню поняття інформаційної безпеки. Це шкодить загальнодержавному розумінню інформаційної політики, становленню та розвитку відповідної теорії, взаємоузгодженому застосуванню ключових понять у практичній діяльності, в тому числі у

воєнній сфері. Такий стан не може бути виправданим, а тому потребує виправлення на основі усталеної коректної термінології. Ця потреба і визначає загальнотеоретичні передумови необхідності удосконалення чинного законодавства України в інтересах забезпечення інформаційної безпеки держави.

Висновки.

1. Незважаючи на значні термінологічні напрацювання, в інформаційній сфері на сьогодні продовжує існувати неоднозначність у формулюванні сутності однакових термінів. Цей стан є ознакою недосконалості напрацьованої теорії інформаційної сфери, зокрема її термінологічної бази, в наслідок чого практична діяльність дезорієнтується, що призводить до довольного розуміння та використання термінів, їх ситуативної модифікації, ігнорування у випадках, коли таке недоцільне. Для забезпечення інформаційної безпеки України зазначене шкодить розвитку відповідних теоретичних основ і особливо небажане у законодавчій та нормотворчій практиці.

2. Аналіз існуючої законодавчої та нормативно-правової бази, з позиції забезпечення інформаційної безпеки України, свідчить, що у цій галузі характерна термінологічна невизначеність, неоднозначність або непослідовність, відсутня спадковість від статті 17 Конституції України та законодавчого визначення поняття інформаційної безпеки. Через це окремі Закони України, які регулюють інформаційну сферу, суперечать між собою, що перешкоджає розглядати адекватно для практики значну кількість законодавчих положень.

Найбільша небезпека полягає в тому, що такий стан призводить до подальшого термінологічного нігілізму та волонтаризму, все більше заплутує інформаційне законодавство України, негативно впливає на становлення та розвиток теоретичних основ з питань інформаційної безпеки держави, прискорено викривляючи, як наслідок, відповідну практичну діяльність.

3. Недосконалість інформаційного законодавства України, що значною мірою спричинено неналежним ставленням до термінології в інформаційній сфері, призвела до невизначеності державної інформаційної політики з наслідками реалізації взаємонекоординованих державних механізмів щодо забезпечення інформаційної безпеки України, у тому числі через штучне та нелогічне формальне відокремлення кібернетичного простору від загального інформаційного простору.

4. Покращення існуючого стану потребує законодавчого визначення сутності державної інформаційної політики України на основі чіткого і коректного понятійного апарату та уточнення напрямів її реалізації, головним із яких має бути забезпечення інформаційної безпеки держави. Зазначене спричиняє сьогодні загальнотеоретичні передумови необхідності удосконалення чинного законодавства України в інтересах забезпечення інформаційної безпеки держави.

5. Термінологічна база з питань забезпечення інформаційної безпеки держави у воєнній сфері формується під впливом понятійного апарату і тенденцій у загальнодержавній законодавчій та нормативно-правовій базі в інформаційній галузі. Тому висвітлення та аналіз ряду термінологічних особливостей чинної нормативно-правової бази України, істотної для забезпечення інформаційної безпеки держави у воєнній сфері, засвідчує термінологічну невпорядкованість у різних офіційних документах, що шкодить їх взаємоузгодженому застосуванню на практиці. Такий стан потребує виправлення на основі усталеної коректної термінологічної бази, яка має концентруватися у відповідному військовому стандарті, що ґрунтується на положеннях загальнодержавного рівня, без істотної зміни яких такий стандарт не буде самодостатнім та корисним для воєнної науки і практики. Тому удосконалення термінологічної бази в інтересах забезпечення інформаційної безпеки держави з внесенням необхідних змін до відповідного чинного законодавства та нормативно-правової бази слід вважати актуальним і невідкладним завданням першочергового порядку виконання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Закон України "Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки" від 09.01.2007 № 537-V // Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
2. Бегма В. М. Концептуальні підходи до визначення категоріально-понятійного апарату інформаційної безпеки України / В. М. Бегма, В. П. Малінко, К. В. Рубель // Національна безпека: український вимір: щокв. наук. зб. ІІНБ. – 2008. – Вип. 1 – 2 (20 – 21). – С. 81–86.
3. Марущак А. І. Визначення об'єктів управління інформаційною безпекою держави / А. І. Марущак // Інформаційна безпека людини, суспільства, держави. – 2012. – № 2. – С. 34–39.
4. Військовий стандарт. Інформаційна безпека держави у воєнній сфері. Терміни та визначення: ВСТ 01.004.004 – 2014 (01). – [Чинний від 2014 – 02 – 27]. – К.: МОУ, 2014. – 22 с.

5. Словник основних термінів у галузі інформаційної безпеки держави у воєнній сфері / За заг. керівн. В. М. Телеліма. – К.: НУОУ, 2012. – 54 с.
6. Попова Т. В. Стратегічні комунікації: словник / Т. В. Попова, В. А. Ліпкан / За заг. ред. В. А. Ліпкана. – К.: ФОП О.С. Ліпкан, 2016. – 416 с.
7. Сніцаренко П. М. Витоки і сутність інформаційної безпеки України у воєнній сфері та проблемні питання її забезпечення / П. М. Сніцаренко, І. В. Вещицький // Національна безпека: український вимір: щокв. наук. зб. ІПНБ. – 2009. – Вип. 5 (24). – С. 23 – 33.
8. Сніцаренко П. М. Термінологічні основи інформаційного забезпечення у воєнній сфері / П. М. Сніцаренко, Ю. О. Саричев // Збірник матеріалів VII науково-практичної конференції “Актуальні проблеми управління інформаційною безпекою держави”, у 2 ч. – Ч.1. – К.: НАСБУ, 2016. – С. 216–219.
9. Державний стандарт України. Захист інформації. Технічний захист інформації. Терміни та визначення: ДСТУ 3396.2–97. – [Чинний від 1998–01–01]. – К.: Держстандарт України, 1997. – 15 с.
10. Словарь по кибернетике: Св. 2000 ст. / Под ред. В. С. Михалевича. 2-е изд. – К.: Гл. ред. УСЭ им. М. П. Бажана, 1989. – 751 с.
11. Закон України “Про інформацію” в редакції від 13.01.2011 № 2938-VI // Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
12. Закон України “Про телекомунікації” від 18.11.2003 № 1280-IV // Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
13. Державний стандарт України. Автоматизовані системи. Терміни та визначення. ДСТУ 2226-93. – [Чинний від 1994–07–01]. – К.: Держстандарт України, 1994. – 91 с.
14. Воройский Ф. С. Информатика. Энциклопедический словарь-справочник: Введение в современные информационные и телекоммуникационные технологии в терминах и фактах / Ф. С. Воройский. – М.: ФИЗМАТЛИТ, 2006. – 768с.
15. Закон України “Про електронні документи та електронний документообіг” від 22.05.2003 № 851-IV // Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
16. Стратегія національної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 26.05.2015 № 287/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>.
17. Стратегія кібербезпеки України, затверджена Указом Президента України від 15.03.2016 № 96/2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://president.gov.ua>.
18. Доктрина інформаційної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 25.02.2017 № 47/2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://president.gov.ua>.
19. Закон України “Про основні засади забезпечення кібербезпеки України” від 05.10.2017 № 2163-VIII // Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
20. Воєнна доктрина України, затверджена Указом Президента України від 24.09.2015 № 555/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://president.gov.ua>.
21. Стратегічний оборонний бюлетень України, затверджений Указом Президента України від 20.05.2016 № 240/2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://president.gov.ua>.

Стаття надійшла до редакції 12.03.2018

Сніцаренко П. Н., д.т.н., с.н.с.;

Сарычев Ю. А., к.т.н., с.н.с.;

Ткаченко В. А., к.воен.н.

Центр военно-стратегических исследований Национального университета обороны Украины имени Ивана Черняховского, Киев

Общетеоретические предпосылки необходимости совершенствования действующего законодательства Украины по вопросам информационной безопасности государства

Резюме. Обоснованы общетеоретические предпосылки необходимости усовершенствования действующего законодательства Украины по вопросам информационной безопасности государства.

Ключевые слова: информационная безопасность государства; законодательство Украины по вопросам информационной безопасности государства; теоретические основы; терминология.

P. Snicharenko, DsT, senior researcher;

Y. Sarichev, PhD (Technical), senior researcher;

V. Tkachenko, PhD (Military)

Center for Military and Strategic Studies of the National Defence University of Ukraine named after Ivan Cherniakhovskiy, Kyiv

General prerequisites for the need to improve the current legislation of Ukraine on information security of the state

Resume. General theoretic pre-conditions of necessity of improvement of current legislation of Ukraine are grounded on questions informative safety of the state.

Keywords: informative safety of the state; legislation of Ukraine on questions informative safety of the state; theoretical bases; terminology.